

פרק 20 ❏ העולם על-פי מוסקבה: מלחמה היברידית

<https://greatgame.blog/wp-content/uploads/2018/04/d794d7a2d795d79cd79d-d7a2d79c-d7a4d799-d79ed795d7a1d7a7d791d794-d79ed79cd797d79ed794-d794d799d791d7a8d799d793d799d7aa.mp3>

להורדה ❏ [קישור](#).

itunes - [קישור](#).

בפרק הקודם פתחנו בראייה הרוסית של הגיאופוליטיקה העולמית: המערכת הבינלאומית נשלטת ע"י ארה"ב כמעצמת על יחידה, המעוניינת לשמר את המערכת החד-קוטבית שנוצרה בסיום המלחמה הקרה. רוסיה מאמינה שארה"ב מעוניינת לשלוט או לערער על הבטן הרכה של אירואסיה ❏ אזור הבלקנים של הלב ❏ ולהכיל את סין, רוסיה ואיראן. אבל, כיצד היא יכולה לעשות זאת?

על מה שאני הולך לדבר אתכם היום חורג הרבה מעבר לגיאופוליטיקה. אנחנו נדבר לא על גבולות ותוואי שטח, לא על היסטוריה ותרבות, אלא על המקום בו המלחמה בצורתה הכי מופשטת פוגשת סקרי שוק, רשתות חברתיות ולוחמה א-סימטרית. מלחמה טוטאלית מסוג חדש ❏ מלחמה היברידית.

שחר חדש

בשביל להתחיל להבין מהי מלחמה היברידית, אני רוצה להתחיל לא בניתוח תיאורטי, אלא בסיפור מקרה, המקרה הראשון שהרוסים רואים בו "טבילת האש" לכלי מלחמה היברידים. והוא מתחיל במלחמה.

אביב 1999. **מטוסי נאט"ו מפציצים מטרות בקוסובו, סרביה ובלגרד**. המטרה: להכריח את נשיא סרביה, סלובודן מילושביץ', להוציא את כוחותיו מקוסובו ולהפסיק את הטיהור האתני המבוצע נגד האלבנים שם. הרוסים זועמים: סרביה הייתה בעלת ברית היסטורית של רוסיה, שלהגנתה הצאר יצא למלחמת העולם הראשונה ב-1914. נשיא הפדרציה הרוסית, בוריס ילצין, **מאיים** שההפצצות של נאט"ו עלולות להכריח את רוסיה לשלוח כוחות למזרח אירופה ולהביא למלחמת עולם שלישית. אבל רוסיה של ילצין היא לא רוסיה של הצאר. ההפצצות ממשיכות, לקול מחאת הרוסים. מילושביץ' נאלץ לבסוף להיכנע לרצונה של ארה"ב ונאט"ו. הכוחות הסרבים יוצאים מקוסובו וכוח שלום בינלאומי מוצב בה. המלחמה בקוסובו הסתיימה. המלחמה נגד מילושביץ'

באוקטובר 1999, פחות מחצי שנה אחרי שמטוסי נאט"ו הפציצו את בלגרד, [הוזמנו 20 נציגי האופוזיציה הסרבית לבודפשט](#). שם, במלון מריוט היוקרתי, עורך סקרי דעת קהל דאג שואן הראה להם את הממצאים של סקר בקרב 840 מצביעים סרבים. 70% מהנשאלים התנגדו למילושביץ' ואחוז דומה התנגד גם למנהיגים המובילים של האופוזיציה באותו זמן. היחיד באופוזיציה שזכה לנתונים טובים היה וויסלב קושטוניצה, עם 49% תמיכה ורק 29% התנגדות. ההצעה האמריקאית הייתה פשוטה: האופוזיציה תתאחד מסביב לקושטוניצה והאמריקאים יתמכו בה בבחירות בשנת 2000 מול מילושביץ'. לאחר מעט שכנוע, האופוזיציה הסכימה.

בחודשים שאחרי מיליוני דולרים הועמדו לרשות קמפיין הבחירות של קושטוניצה. משלם המיסים האמריקאי קנה בעבורו סטיקרים, חולצות, מימן סקרי דעת והעסיק יועצי שיווק ואסטרטגים אמריקאים. הם ניהלו את הבחירות כמו שחברה מנהלת קמפיין שיווק [?] הם מיתגו את קושטוניצה כשינוי והתחדשות, את מילושביץ' כמי שתם זמנו. הסיסמה "הוא גמור" הפכה לסיסמת הבחירות.

אבל האמריקאים לא הסתפקו רק בתמיכה באופוזיציה הפוליטית. הם גם רצו להבטיח שאם ידרש, מילושביץ' יופל בהפיכה עממית. כמה רחובות ממלון מריוט, בו התכנסו ראשי מפלגות האופוזיציה ב-1999, התכנסו בשנת 2000 בהילטון בודפשט כ-20 ממנהיגי תנועת המחאה הסטודנטאית "אוטפור!" (!Otpor). "אוטפור!" [?] "התנגדות" בסרבית [?] תפסה את עינם של האמריקאים מפני שהייתה תנועת מחאה שבאה מהשטח. גם הם זכו לכסף אמריקאי [?] הסכום נעמד במאות אלפי דולרים [?] שהופנה לחומרי תעמולה וגיוס חברים. אך באביב של שנת 2000 הם זכו למשהו חשוב אפילו יותר [?] הדרכה כיצד להפיל שלטון באופן לא אליים.

המדריך שלהם באותו כינוס היה קולונל (במיל') [רוברט הלוי](#) (Helvey) שלימד אותם כיצד לבצע הפיכה בלתי-אלימה על בסיס העקרונות והשיטות של ד"ר [ג'ין שארפ](#), "הקלאוזוביץ' של התנועה הבלתי אלימה".

מלחמה בלתי אלימה

ג'ין שארפ וספרו "מדיקטטורה לדמוקרטיה" הם כל-כך חשובים להבנת הרעיון של מלחמה היברידי, שאני חייב להתעכב עליהם לרגע. כי מה שג'ין שארפ עשה הוא לקחת את התיאוריה של קלאוזוביץ' למלחמה אלימה והפך את המחאה הבלתי אלימה למלחמה בלתי אלימה.

שארפ רואה בשני המאבקים [?] אליים ולא אליים [?] שתי דרכים להשיג את אותה מטרה: השגת כוח פוליטי על היריב. במאבק אליים הכוח מושג ע"י קרבות, הרג והרס כוחו של היריב. המאבק האלים מבקש להשמיד את מרכז הכובד של היריב בשביל שיוכל להשתלט עליו. המאבק הלא אליים, אליבא דשארפ, גם הוא מטרתו לפגוע במרכז הכובד של היריב. המאבק הלא אליים עושה זאת ע"י פעולות מחאה ותעמולה, שמטרתן לקחת מן השלטון את הסמכות שלו. ברגע שהשלטון

איבד את סמכותו, המחאה יכולה להפיל אותו.

זו נקודה חשובה מאוד, מהותית אפילו, שאנחנו יכולים לראות אותה גם בחיינו הפרטיים: השלטון הוא השלטון, כלומר הגוף המנהל והפוקד, כל עוד יש לו סמכות, כלומר שההוראות והפקודות שלו נעקבים. ברגע שבו מפסיקים לשמוע לו, הוא פוסק מלהיות השלטון.

דוגמה פשוטה: בשאר אל-אסד. ב-2011 אסד עמד מול הפגנות המונים שקראו לרפורמות בשלטון ובכלכלה. אסד דרש שהמפגינים יתפזרו וכשהם סרבו לעשות זאת, הוא אכף את סמכותו כשלטון ע"י שימוש בכוח אלים [\[ירי במפגינים \]](#). מול המפגינים עמדה אז אחת משתי ברירות: להיכנע ולקבל את הסמכות של אסד, או למרוד בו. כפי שכולנו יודעים, הם בחרו בשנייה, הופכים את אסד מ"השלטון" לכוח אויב ומכניסים את סוריה למלחמת אזרחים ממנה היא עד היום לא יצאה.

אסד נפל למלכודת שהיא השלב הקריטי בכל תנועת מחאה: האם לפעול באלימות נגד מפגינים לא אלימים? ברגע ששלטון אוכף את הסמכות שלו באלימות, הוא מאבד אהדה בדעת הקהל הבינלאומית, הוא מאבד מהלגיטימציה שלו בעיני העם [\[משמע פוגע עוד יותר בסמכות שלו \]](#) ומסתכן במרידה של חלק או כל כוחות הביטחון שלו.

שארפ הציע 198 טקטיקות בהן תנועות מחאה יכולות לפעול בשביל לפגוע בסמכות של השלטון, ביניהן נאומים ציבוריים, סלוגנים וקריקטורות, החרמת בחירות, צעידות והשתלטות על אדמות. הוא גם הציע כמה צורות טיפה יותר יצירתיות, כמו הצקה לבכירי שלטון והתערטלות המונית. המטרה של כל אותן טקטיקות היא למרוד בסמכות של השלטון ולזכות בתמיכה של העם במטרות התנועה. תמיכה של העם תביא ברוב המקרים גם לתמיכת הצבא והמשטרה, שהם הכלים היחידים איתם יכול השלטון לאכוף את סמכותו מול מרידה גלויה. ברגע שהם נלקחו ממנו והעם אינו לצידו, השלטון חדל להיות שלטון. הוא נותר רק עם ברירה אחת: האם לרדת בשקט, או להילחם ולהתחיל מלחמת אזרחים?

מהפכת הבולדוזרים

מילושביץ' נאלץ להתמודד בדיוק עם אותה דילמה. [בבחירות של 24 בספטמבר, 2000](#), האופוזיציה ניצחה אותו. באותו שלב אוטפור כבר הייתה תנועת מחאה מבוססת, שהצליחה לחדור למנגנוני כוחות הביטחון והמדיה. מילושביץ' טען שהבחירות לא הגיעו להכרעה, מפני שאף צד לא זכה ביותר מ-50% מהקולות ויש לבצע סיבוב שני. הוא לא ציפה למה שיבוא אחר הכרזתו.

בכל רחבי המדינה מפגינים יצאו לרחובות. עובדים רבים שבתו במחאה ושירותי התחבורה הציבורית בבלגרד ובערים נוספות הופסקו. תלמידי בית ספר יצאו בצעדות מחאה. כוחות משטרה וכוחות צבא התנגדו לפעול נגד המפגינים. מילושביץ' מצא עצמו תחת מצור.

שיא ההפגנות הגיע ב-5 באוקטובר, כשבין חצי מיליון למיליון מפגינים שטפו את רחובות בלגרד בקריאה למילושביץ' להתפטר. בניין הפרלמנט הוצת והמפגינים השתלטו על תחנת הטלוויזיה המרכזית, משדרים את סיסמאות המחאה. בצעד נואש אחרון מילושביץ' תכנן לפרוס בבלגארד חטיבה שהייתה נאמנה לו. הוא תכנן, כמו אסד, להכריח את המפגינים להתפזר בכוח הזרוע. רק כששר החוץ הרוסי הודיע לו שהוא לא יזכה בתמיכתה של מוסקבה, הוא ביטל את הגעת הבריגדה וב-6 באוקטובר קיבל את תוצאות הבחירות. הקצב של הבלקנים נוצח. ב-2006, בודד וחסר כול, הוא ימות מהתקף לב בתא הכלא שלו בבית הדין הבינלאומי בהאג.

מלחמה היברידית

מילושביץ' הוכנע ע"י מעשה מלחמה. מלחמה ללא מדים, ללא נאומים, ללא הכרזה ועדיין ואף על-פי כן? מלחמה. כי מהי מלחמה אם לא הכפייה של רצוננו על רצון היריב? מלחמה היברידית עושה שימוש בשני סוגי המאבקים? אלים ולא אלים, צבאי ואזרחי? ובכל הספקטרום של המלחמה? קרקעי, אווירי, מידע ופסיכולוגיה? בשביל להכניע את היריב. זו המלחמה ההיברידית.

מלחמה היברידית פועלת בשתי צורות: מחאה עממית, או מה שהרוסים אוהבים לכנות "מהפכת צבע" ([Colour revolution](#)), ומלחמה בלתי סדירה. כשמלחמה היברידית מופעלת, לפחות ע"י ארה"ב, השלב הראשון תמיד יהיה מחאה עממית. המחאה העממית מביאה את המצב לנקודה בה השלטון חייב להחליט אם לצאת במלחמה נגד תנועת המחאה או להיכנע לדרישותיה. אם היא בוחרת לצאת למלחמה, מופעלים לוחמים בלתי סדירים? שכירי חרב, מורדים, טרוריסטים? והמלחמה עוברת לצורה השנייה, האלימה שלה.

גם רוסיה וגם ארה"ב עורכות מלחמות היברידיות. ואין הוכחה יותר טובה מכך שכל צד מאשים את השני: האמריקאים מאשימים את הרוסים שהם משתמשים בה והרוסים מאשימים את האמריקאים. מול סיפור ההפיכה במימון אמריקאי בסרביה אפשר להעמיד את ההתערבות הרוסית בבחירות בארה"ב. מול שכירי החרב של רוסיה בסוריה אפשר להעמיד את שכירי החרב של המערב בלוב. לשתי המעצמות יש היסטוריה ארוכה של התערבות בבחירות ובחילופי שלטון, כשאררה"ב מובילה עם 81 מבצעים חשאיים וגלויים להחלפת שלטון במדינה זרה בין השנים 1946 ו-2000.

אבל, האם מלחמה היברידית היא פשוט הפיכה? מה מבדיל אותה ממבצעים חשאיים מעבר לגבולות האויב? האם היא באמת צורה חדשה של מלחמה?

בשביל לענות על כל השאלות האלו ולהבין לעומק את המשמעויות של מלחמה היברידית? לזירה הבינלאומית, אפילו לזירה הפנימית שלנו בישראל? אנחנו חייבים לפנות לתיאוריה של מלחמה היברידית. אם נבין אותה ברמה התיאורטית, נוכל להבין את משמעותה.

תיאוריה של המלחמה

את התיאוריה של מלחמה היברדית אני לוקח מאנדרו קוריבקו, חוקר במכון ללימודים ותחזיות אסטרטגיות במוסקבה, שפרסם ב-2015 את הספרון "[מלחמות היברדיות: הגישה הלא-ישירה והמותאמת לשינוי שלטון](#)". אני מציג דווקא את התיאוריה של קוריבקו משני טעמים: א' זו התיאוריה גם של הממסד הביטחוני הרוסי ואנחנו בכל זאת במיני סדרה "העולם על-פי מוסקבה"; ב' התיאוריה של קוריבקו היא עשירה יותר משל תיאורטיקנים דומים בצד המערבי.

היא עשירה יותר מפני שקוריבקו מתחיל לא בתיאוריה של המלחמה עצמה, אלא בתמונת המצב הגיאופוליטית שעומדת בפני ארה"ב. בשביל לשמור על העליונות שלה כמעצמת-על יחידה, ארה"ב צריכה להכיל את המעצמות המתחרות, סין ורוסיה, ולמנוע מהן להשיג עליונות עליה באי-העולמי. בכדי לעשות זאת וושינגטון צריכה או לשלוט בפריפריה שלהן עם משטרים פרו-מערביים או ליצור בפריפריה שלהן אנרכיה. והיא צריכה לעשות זאת תחת שתי מגבלות: סיכון וכסף.

מה הכוונה בסיכון? מאז המצאת פצצת האטום, כל סכסוך קונבנציונאלי בין מעצמות גרעיניות יכול מהר מאוד להיות הסוף של כל צורת חיים מורכבת על פני הפלנטה. זאת בניגוד למצב לפני 100 שנה, אז מעצמות נלחמו אחת בשנייה ללא סכנה שהן יביאו את הארמגדון. שתי המעצמות שארה"ב צריכה להכיל הן גם מעצמות גרעיניות ☒ משמע שהן יכולות להרתיע כל התקרבות אמריקאית לגבולן. המשמעות היא שארה"ב לא יכולה לפלוש לפריפריה שלהן ולהעמיד משטרים ידידותיים לה.

רק דמיינו זאת ☒ ארה"ב שולחת טנקים וחיילים למדינות כמו קזחסטן, גיאורגיה או בלרוס. הרוסים יתפלצו. טנקים וחיילים רוסים יזרמו לאותן מדינות וארה"ב ורוסיה ימצאו את עצמן בהתחלתה של מלחמה שעלולה מהר מאוד להידרדר למלחמה גרעינית. במקום להכיל את רוסיה, שתי המדינות ימחקו אחת את השנייה מהמפה. לא טוב.

אל מגבלת הסיכון מצטרפת המגבלה השנייה ☒ כסף. מלחמה היא עסק יקר. ומלוכלך. ומאוד לא פופולארי. [המלחמה בווייטנאם עלתה לארה"ב כחצי טריליון דולר](#) והסתיימה בניצחון קומוניסטי. [המלחמה בגיאורגיה עלתה לרוסיה כ-28 מיליארד דולר](#). לאלו יש להוסיף את תמונות ההורגים, את הטיפול בפצועים, את התמיכה הציבורית שיורדת ככל שהמלחמה רחוקה יותר גיאוגרפית וארוכה יותר בזמן. גם אם לא היה סיכון במלחמה גרעינית, מלחמה היא נטל משמעותי על הכלכלה.

בשביל להשיג את המטרות שלה ארה"ב נאלצה לפתח זן חדש של מלחמה ☒ מלחמה זולה, לא רשמית ושיכולה להשיג אחת משתיים: או להעמיד שלטון פרו-מערבי או לגרור את המדינה לאנרכיה.

כשקלואזוביץ' פגש את הכאוס

מלחמה היברידית מאפשרת לארה"ב (או רוסיה) להשיג את אחת משתי המטרות הללו בתג מחיר

נמוך. היא עושה זאת על-ידי החלפת חיילים וטנקים אמריקאים, במפגינים ולוחמי מחתרת מקומיים. אין סיכון במלחמה גרעינית ואין את העלות בהחזקת כוחות הרחק מעבר לים.

מלחמה היברידית עושה זאת על-ידי תקיפת "המרקס החברתי" של מדינת המטרה. המעצמה הזרה מזהה קבוצות חתרניות לשלטון ומתחילה לתמוך בהן, מעודדת את ההיווצרות של תנועת מחאה בלתי אלימה, שהודות לתמיכה כספית, לוגיסטית והדרכתית, זוכה לעוד ועוד שורות תומכים. ארה"ב מבצעת זאת ע"י תמיכה בקבוצות מחאה פרו-מערביות ודמוקרטיות, המחפשות להפיל את המשטר האנטי-מערבי. היא עשתה את זה בגיאורגיה עם תמיכה ב"סקמריסיה", תנועת סטודנטים [שנבנתה על בסיס התקדים של "אוטפור!"](#). והיא עשתה זאת גם ב"[מהפכת הצבעוני](#)" בקירגיזסטן.

הבעיה שלא תמיד המחאה הלא אלימה מצליחה. התנועה לא צוברת מספיק כוח פוליטי והאלימות שמפעיל נגדה השלטון לא גורמת לעריקה משמעותית בקרב המשטרה והצבא. כשזה קורה, המלחמה ההיברידית עוברת לשלב השני שלה: לוחמה בלתי סדירה.

חיילים אלמונים

אם סרביה הייתה המקום בו נוסה לראשונה השלב הראשון של המלחמה ההיברידית, השלב השני נוסה לראשונה בלוב ב-2011.

מה שקרה בלוב ב-2011 נצרב כל כך עמוק לזיכרון של מקבלי ההחלטות במוסקבה שאפשר וכל התיאוריה של מלחמה היברידית נולדה שם. עוד אגע בהמשך במה אני חושב על אמיתות התיאוריה, אבל לפני כן: מה קרה בלוב ב-2011?

השנה למי שזוכר היא שנת פרוץ "האביב הערבי" והמוני לובים [יצאו לרחובות בנגאזי וטריפולי](#) בקריאות לסילוק הדיקטטור קדאפי. בלוב, כמו במצרים, המפגינים [עשו שימוש ברשתות חברתיות ואתרי אינטרנט](#) בשביל לתאם את ההפגנות. כתשובה לקריאות להדחתו קדאפי החל [בירי במפגינים](#).

ארה"ב ובעלות בריתה, לכאורה מזועזעות ממראות הטבח, [קראו לאכיפה של אזור ללא טיסה מעל שמי לוב](#), בשביל לשמור על חיי האזרחים. [פוטין קיבל את הטענה](#) וכשהצעה עלתה למועצת הביטחון, רוסיה לא הפעילה את זכות הווטו שלה. אזור ללא טיסה הוכרז בשמי לוב וכוחות מערביים נשלחו ליירט את מטוסיו של קדאפי. רק שמהר מאוד הכוחות המערביים חרגו בהרבה מהמנדט שהוכתב להם ע"י האו"ם.

המנדט קרא להגנה על חיי אזרחים "בכל האמצעים הנדרשים". כוחות מערביים פירשו אותו גם כמנדט לתקיפה אקטיבית של מרכזי פיקוד ושליטה של קדאפי. [מה שהחל כמבצע הומאני הפך למבצע צבאי לכל דבר](#), בו נאט"ו סיפקה תמיכה לוגיסטית, מודיעינית ואווירית לכוחות המורדים שנלחמו בקדאפי. [יועצים צבאיים החלו לצוץ בכל רחבי לוב](#), עוזרים למורדים באימון ונשק נגד

הדיקטטור. קדאפי, שלא יכל לעמוד מול המתקפה המשולבת של נאט"ו-מורדים, נוצח ונרצח ב-20 באוקטובר, 2011.

מלחמה כהצדקת מלחמה

מה שהפך את המקרה בלוב לכל-כך חמור בעיני הרוסים הוא השימוש בסכסוך פנימי במדינה כהצדקה להתערבות צבאית בחסות בינלאומית. נאט"ו פלשה ללוב עם אישור מהאו"ם, לכאורה בשביל להגן על אזרחים ובפועל להחליף את השלטון בלוב.

אם רוסיה תראה מחר גל הפגנות דומה לזה בלוב או בסרביה, נאט"ו עלולה להשתמש במצב כתירוץ להפרת הריבונות של רוסיה. הכרזה על אזורים ללא טיסה, הקמת "אזורים בטוחים", שליחת כוחות שלום במישור גלוי ויועצים צבאיים ונשק בנסתר – כל אלו ביחד יפילו את השלטון במוסקבה ויבשרו את סופה של רוסיה כמדינה.

תיאוריה של פרנויה

בשביל להבטיח שמצב כזה לא יוכל לקרות, הקרמלין פועל כל הזמן נגד [גופי אופוזיציה וארגונים לא ממשלתיים](#). למוד ניסיון מלוב ומצרים, שם עשו שימוש ברשתות חברתיות בשביל לתאם הפגנות, הקרמלין גם מחפש דרכים חדשות לצנזר ולשלוט באינטרנט. אחת הדרכים שהוא שוקל הוא [הקמת אינטרנט לאומי נפרד](#), שהוא יוכל להפיל או להעלות כרצונו.

וזה מה שכל-כך מטריד אותי בתיאוריה של מלחמה היברידית.

בפרק הקודם, על התפיסה של רוסיה את הזירה הבינלאומית, הסכמתי עם בסיס הניתוח הרוסי: ארה"ב מעוניינת להישאר מעצמת על יחידה. בנושא של מלחמה היברידית, קצת פחות.

כן, לארה"ב בהחלט יש נטייה לדחוף את האף למקומות לא לה. יש לה רקורד ארוך של הפיכות והחלפות שלטון, של תמיכה בארגונים וגופים כמו קבוצות ג'יהאד בסוריה או [משטר אייתוללות באיראן](#). וכן, אני אומר זאת פה – דמוקרטיה לא מתאימה לכולם. ללמה אני לא נכנס, אך זו עובדה שדמוקרטיה במצרים העלתה לשלטון את האחים המוסלמים [ומונרכיה טוטליטרית](#) בדובאי מבטיחה שגשוג ויציבות למדינה. מצד שני, ארה"ב היא עדיין מדינה אחת, לא כוח טבע. ראייה בה כל מהומה, הפגנה, אנרכיה, מלוב עד סין, הן מתוכננות מראש, היא ראייה הגובלת בפרנויה. לפעמים לעמים באמת נשבר מההנהגה שלהם. לא צריך לחפש טביעות אצבע אמריקאיות, להפך! הקטלוג של הפגנות כפעולה מלחמתית, במקום ביקורת על שלטון לא מתפקד, היא דרך בטוחה לעודד שחיתות וחוסר תפקוד.

אז מה כן אפשר לקחת מהתיאוריה הזו בסוף, חוץ מן ההבנה שפוטיין בטוח שכל מפגין הוא סוכן אמריקאי? שהאופי עצמו של המלחמה השתנה. רשתות חברתיות ניתנות לניצול ליצירת ושינוי דעת קהל, שכירי חרב צצים בעוד ועוד אזורי סכסוך וההתקדמות הטכנולוגית מאפשרת גם

לכוחות קטנים ולא סדירים להשיג יכולות שהיו פעם נחלתם של צבאות סדירים בלבד. ובפרק
הבא נראה איך רוסיה משתמשת בכל אלו בשביל להכות חזרה. תודה על ההקשבה.